

Ei ta ennast rõmusta,
Sest et teised uskmata.
Wadder wata, walmis wijsa
Volle ful weel jutto sees,
Agga ota, tulleb hilja,
Olle agga nallis mees,
Olle tulline ja fähko,
Kored wiista kolda tuhla,
Otsi ülles jutto tuum,
Sinno peas on hea tuum.

Paisto Pawel.

Rülla wadder mälletab küllalt, et ma minnetva aastase kalendris lubbasin jõst eddeöpidi kõnnelda, mis ma Paisto Pawli jures ollen kuulnud ja näinud; miks ep mälleta, ma tean, wadder pollegi tühhiise nuppuga pois. — Noh, hea kül, siis ma wöttan warsti jutto otja ülles. Et oösi kuidagi seggane ei olleks, siis hälltan üana muldiisse järgje pealt jutto eddasi korrutama. — Se kord, kui ma omma sobra jures olin Heina-Maarja pääval, kus ma foggeimatta Viso Hanso ja Pawli kõnet pealt kuulsin ja nende piissukest mele haigusse selletamist näggin, ei olnud mul mitte aega Paištule siöse mihma, waid piddin

oöja tallitusse pärast koo ruttama. Agga mo süddä liuheles iksa selle ülle mo sees, kuida ma Pawliga aitwalikult tuttavaks peafjün sama; fest ma tahtsin hea melega teada, kuida ta mees omniaš maeas seadust peab, jutto peäl ja Viso Hanso pefstes näitas ful eõsimenne mees ollewad. Neid mehhi on küllalt, kes ennast väljas kõnneldes, imme, kui sureks töhhästawaiad, agga foddo on künal wakka al ja püksid parrafo arm — naese jalgas. Mased on ful imme maijad meeblete püksisi jalga katsuma, sedda peab agga nicle moistlikul wiil feelma, jellepärast polle tarvis püknsi karristada. Agga meie lähheme warsti Paištule.

Se olli Vlihki-pä, kui ma jäalle tule tiwaste alla sain; sa tead kül, kuida meil, kes allati puima rangid kaelas kanname, ista neid pāri juttu aiamisse peale prugime, millal pu-má tö seisab.

Kui Paistu oue-wärrawasse Jain, olli mul warsti middagi lähhele passna, wärrawa olli cht tallo modi tehtud, agga täieste tubli, scält sadik kust eõsimenne wärrawa jannmas läbbi kais, ollid silled pae-füivid tibti üks teise waisto scätud, tunni wärrawa lahti käimisest sadik, kus post